

Mester Györgyi

Vasutasnap - Vonatozni jó!

Petiék családjában két autót is tartottak. Egyikkel a mérnök apuka vidéki kiküldetésekre járt, a másik autóval anyuka ment munkába, bevásárolni, és ő hordta Petit is az óvodába. A kisfiú nagyon szerette a járműveket, az autóból is mindig nézegette a mellettük elhaladó többi személygépkocsit, buszokat, a városban a villamost, a trolit, és persze metrózott is időnként, de vonaton még sohasem ült. Ez érthető, hiszen ha lementek a Balaton melletti nyaralójukba, mindig rengeteg volt a csomag, ezért autóval utaztak.

Névnapijára Peti járművekről szóló könyvet kapott. Leginkább azonban abban is a vonatok ígérték meg. A szépen rajzolt, hosszú, fényes fekete szerelvények, a sok kocsival, és persze a többi fajta vonat is nagyon tetszett neki.

A könyvből megtudta, hogy vonatnak számít a fővárosból Gödöllőre, vagy Szentendrére utasokat szállító „hév”, na meg a Budai várba felvezető „sikló”, és a Városmajornál közlekedő „fogaskerekű” is. Meglepődve értesült róla, hogy a nagyobb távolságra, külföldre is közlekedő vonatokon lehet étkezni és aludni, mert van „hálókocsi” és „büfé kocsi” is.

Persze utazott már a Gyermekvasúton, ahol gyerekek a kalauzok, és régebben a Vidámparkban felült a szellemvasút és a barlangvasút kocsijaira is, ahol, az utóbbi esetben, János vitéz és Iluska történetét mesélte egy kedves női hang, miközben kanyargott a sárkányfejű meseszerelvény.

A városligeti Közlekedési Múzeumban jártak már apukával, na de a kiállított, mozdulatlan járművek látványa sohasem ér fel egy valóságos utazással.

Most apuka megígérte, hogy vasárnap, kettesben, kirándulásként, leutaznak vonattal a Velencei-tóhoz.

Peti izgatottan készülődött, és kérte, hogy vigyenek fényképezőgépet is, mert szeretné, ha megörökítenék a mozdonyt, ami majd a vonatjukat húzza.

A Déli pályaudvarra mentek – persze autóval. Ott azonban a kocsit leparkolták, és egyenesen felmentek a jegypénztárhoz.

Petit már a hosszú sor, amely a pénztárak előtt kígyózott, elképesztette. Kicsit aggódott is, felférnek-e ők is a vonatra, ha ilyen sok az utas?! De mit lehetett tenni? Gyönyörű, nyári hétvége volt, sokan igyekeztek a Velencei-tóhoz, na meg aki tovább utazott, a Balatonhoz.

A pályaudvaron elektronikus kijelző tábla, de egy hangosbemondó is tájékoztatta az utasokat, kinek, melyik vágányon kell keresnie a vonatját, amivel utazni szándékozik.

A vonaton fülkébe ültek, és várták az indulást. Amikor a kalauz jelzett, a vonat ajtajai bezáródtak, és a vonat elindult. Nem a legmodernebb vonat volt, nem azzal a szép piros - apuka szerint, zónázó - vonattal

utaztak, amelyik szintén benn állt a pályaudvaron, de ez így sokkal érdekesebb volt. Jobban hasonlított a múzeumban kiállított darabhoz. Mintha a múzeumbéli nagy vonat kelt volna életre.

A vonat zakatolt, hol lassabban, hol gyorsabban haladt. Azután megérkezett a kalauz, és kezelte a jegyüket. Jó utat kívánt nekik.

Peti, miközben a vonatablaktól nézte a mellettük elsuhanó tájat, egyszer csak a távolban, erdőszélen legelésző őzeket pillantott meg, és egy felrepülő fácánt is észrevett – bár erre apuka hívta fel a figyelmét. Ilyen állatokat a természetes környezetükben még sohasem látott, csak rács mögött, az Állatkertben.

Alig ették meg azonban a magukkal hozott tízórait, az ő állomásuk neve hangzott el. A vonat megállt, és nekik le kellett szállniuk. Apuka ugrott le elsőnek, és még egy gyors fotót készített az ablakon kihajoló, mosolygó Petiről.

Haza is vonattal mentek, egy késő délutáni járással.

Peti – aki az óvodában mindig nagyon keveset beszélt, főként a hétféjéről nem szokott semmit elmondani -, ezen a hétfői napon szinte mindenkinek, az óvó nénitől a dadusig, az asztaltárainak, de még alvási idő alatt is – suttogva – csak arról mesélt, milyen csodálatos is volt a hétféji vonatút.